

РЕШЕНИЕ

№ 125

гр. Свиленград, 03.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и шести септември през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200514 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 22-1253-000758 от 07.06.2022 година на Началник на сектор „Пътна полиция” („ПП”) при ОДМВР – Хасково, с което на Ж. М. Г. с ЕГН ***** от град ***** със съдебен адрес: град Свиленград, ул. „Трети март” № 18, област Хасково, чрез адвокат С. М., за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 1 000 лв. и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС)” за срок от 12 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година на МВР са отнети 10 контролни точки.

Жалбоподателят Ж. М. Г. моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят Ж. М. Г., не се явява. За него се явява адвокат С. М., който пледира за отмяна на обжалвания

акт, тъй като била нарушена процедурата във връзка с използването на техническото средство за установяване на алкохол в издишвания въздух.

В съдебната фаза се ангажира писмено доказателство.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково, редовно призован, не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призована по реда на надзора за законност, не изпраща представител и не взема становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 22.05.2022 година около 11.30 часа свидетелите М. Д. Д. и Д. П. П. (служители в група „Контрол на пътното движение по главни пътища и автомагистрали” („КПДГПА”) към сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково) – автопатрул М77, при изпълнение на служебните си задължения се намират автомагистрала (АМ) Марица – А 4 (Стара Загора - Хасково – ГКПП „Капитан Андеево”), при км. 94, на територията на община Свиленград, област Хасково, където спират за проверка движещото се в посока към АМ „Тракия”, МПС – лек автомобил марка „Нисан”, модел „Х Трейл” с държавен регистрационен номер ***** - собственост и управляван от жалбоподателя Г. (видно от Справката от АИС - КАТ); при която установяват, че Ж. Г. силно мирише на алкохол и очите му са зачервени. Ж. Г. заявява пред полицейските служители, че е не е употребил алкохол.

Свидетелят Д. разяснява на жалбоподателя правата и процедурата във връзка с ползването на техническо средство, респ. възможността да даде кръвна проба и/или да бъде тестван с доказателствен анализатор за установяване наличие, респ. липса на алкохол в кръвта му. Жалбоподателят е изпробван за алкохол в 11.34.51 часа от свидетеля Д. с техническо средство „Дрегер” 7510 („Alcotest” 7510 (съгласно Заповед № 8121з-329/22.03.2022

година) с инвентарен (фабричен) № ARDN 0085 (, преминал успешно проверка за техническа изправност (тариране на техническото средство) и в срока на годност видно от Протокол с рег.№ 3286p-20490 от 26.04.2022 година), който отчита 0.88 промила алкохол. С резултата от пробата и показанието на апарата жалбоподателят е запознат. Ж. Г. заявява пред полицейските служители, че е изпил 2 – 3 бири. Издаден е и Талон за медицинско изследване № 082330, който е получен от Г. срещу подпис в 12.12 часа. В дадения срок (до 12.52 часа) Г. не се явява в Центъра за спешна медицинска помощ – филиал Свиленград, за да му бъде взета кръвна проба.

На посочената дата и предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят М. Д. Д. – „Младши автоконтрольор”, II степен в група „КПДГПА” към сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково, идентична с Младши полицейски инспектор (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), съставя на служебния таблет против жалбоподателя Г. и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия GA и с бланков № 443259. Това процесуално действие извършва и с участието на свидетеля П.. В изготвения АУАН актосъставителят Д. излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с управление на МПС след употреба на алкохол, както и на обстоятелствата по извършването и откриването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1, предложение първо от ЗДвП, която вписва за нарушена. В констатиращия Акт фигурира отбелязано изрично и времето на проверката, в резултат на която е констатирано нарушението. АУАН е редовно предявен и връчен на жалбоподателя - нарушителя Ж. Г., който не сочи възражения против констатациите в АУАН, което е вписано в съответната графа.

За случилото се е изготвена Докладна записка от свидетеля Д..

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 22-1253-000758 на 07.06.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган – чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП и налага

на жалбоподателя Ж. Г. административни наказания „Глоба” в размер на 1 000 лв. и „Лишаване от право за управлява МПС” за срок от 12 месеца. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 04.08.2022 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана, видно от НП, приложено към Жалбата и това приложено към преписката. В същия смисъл са и данните от Справката за нарушител/водач. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково да издава т съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетата по делото Заповед № 81213-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че М. Д. Д. заема длъжността „Младши автоконтрольор, II степен в група „КПДГПА” към сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково” и предвид факта, че Димо Христов Чобанов заема на длъжността „Началник на сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково” (, което обстоятелство е служебно известно на Съда), т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че Г. е санкциониран и за други нарушения на ЗДвП с влезли в сила НП и Електронни фишове, както и че не са му налагани принудителни административни мерки.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебното заседание, проведено на 26.09.2022 година свидетели – М. Д. Д. и Д. П. П.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на М. Д. Д. и Д. П. П., които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции

за предубеденост на свидетелите. Не се установява свидетелите да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на тези свидетелски показания не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). В допълнение към изложеното следва да се посочи, че от доказателствата по делото е видно, че свидетелят по Акта – П., е и свидетел, присъствал при извършването на проверката и установяването на нарушението, а относно факта, че това лице, както и актосъставителят са в служебно правоотношение с АНО, следва да се има предвид, че в ЗАНН не е предвидено, че лицата, работещи при АНО, не могат да бъдат участници при съставянето на АУАН. В този смисъл е Решение № 39 от 15.02.2019 година по КАНД № 1241/2018 година, докладчик Съдията Пенка Костова. Ето защо, според Съда показанията на всички свидетели – полицейски служители, не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното Д.ие на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт на управление на МПС след употреба на алкохол. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК,

вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

Кредитира се и писменото доказателство, приложено към Жалбата, тъй като не е в противоречие с другите събрани по делото доказателства.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Преценена по същество, Жалбата е неоснователна.

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителят, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в тази част в резултат на плащане на финансовата санкция.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

-

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете, водещи до незаконосъобразност.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 2.1., вр.т. 1.3. от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година е налице и изрично оправомощаване в полза на полицейски органи от посочената категория. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 22.05.2022 година актосъставителят М. Д. Д. е заемала длъжността „Младши автоконтрольор, II степен в група „КПДГПА” към сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково”, т.е. била е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а сектор „ПП” е структурно звено и част от състава на МВР. В тази насока е и изявлението на свидетеля Д., направено в открито съдебно заседание, проведено на 26.09.2022 година. Предвид изложеното актосъставителят М. Д. Д. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на сектор „ПП” към ОДМВР - Хасково” и Д.ието е извършено в зоната на отговорност на ОДМВР – Хасково.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Спазени са предвидените форма и процесуален ред, както констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и

минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното Д.ие е идентично. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена. Действително в НП не е посочена конкретната хипотеза на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, отнасяща се до настоящия случай, но в НП е направено достатъчно ясно описание на това нарушение и фактическите обстоятелства, при които е извършено, поради което не се е стигнало до неразбиране от страна на лицето за какво го санкционират, съответно не е нарушено по никакъв начин правото на лицето да организира и осъществи защитата си в пълен обем. Използваните съкращения на отделни думи в АУАН и в НП са общоизвестни и не създават каквато и да е неяснота относно вмененото на жалбоподателя противоправно Д.ие, съответно не е нарушено по никакъв начин правото му да организира и осъществи защитата си в пълен обем (в този смисъл е и Решение от 19.11.2020 година по КАНД № 744/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова). Фактът, че при посочване на нарушената правната норма и изписването на относимия текст, актосъставителят е смесил правната норма и текста ѝ, респ. разделил правната норма, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в АУАН се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какъв автомобил е управлявал, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1, предложение първо от ЗДвП. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена.

Действително в НП е посочено, че подлежи на обжалване пред Районен съд – Хасково (вместо правилното Районен съд – Свиленград съгласно чл. 59, ал. 1 от ЗАНН – компетентен е Съдът, в района на който е извършено нарушението), но констатираното не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна

практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице.

Действително в АУАН не е посочен личния адрес на свидетеля П., а е посочен служебния такъв, но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите имена, датата му на раждане и адреса по местоработата му е налице пълно индивидуализиране на посочения свидетел и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност, респ. призоваването му в съдебно заседание.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение, от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновано формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение. Тежестта за установяване на конкретното Д.ие, съставляващо административно нарушение, неговият извършител и предметът на нарушението, е на АНО, който следва да проведе пълно доказване на спорните факти, което в настоящия случай е сторено.

Безспорно установено е че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач” на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач”. От нея

следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление” на автомобил включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите – полицейски служители, са категорични, че именно Ж. М. Г. е бил водач на процесния лек автомобил, тъй като него са спрели за проверка като той е бил на шофьорското място и на него са съставили АУАН, при което той не е възразил, не е подал възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. В случая жалбоподателят не оспорва това обстоятелство, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

На базата на гласните и писмените доказателства, Съдът намира за категорично установена отразената в АУАН и в НП фактическа обстановка по извършване и констатиране на нарушението, предмет на разглеждане в настоящото производство. Напълно правилно, както актосъставителят, така и наказващият орган са квалифицирали поведението на водача като нарушение на разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, която въвежда забрана за водачите на пътно превозно средство да управляват автомобил под въздействието на алкохол. Иначе казано дадената от АНО правна квалификация съответства на изложените факти и описаното Д.ие в констативно – съобразителната част на НП, приети за доказани от органа, които покриват обективните признаци на посочената административнонаказателна разпоредба. Като водач, управляващ МПС – лек автомобил (, който факт Съдът намира за безспорно установен по делото), жалбоподателят е субект на задълженията, предвидени в нормите на ЗДвП, които установяват правилата за движение по пътищата, изискванията към водачите и конкретни техни задължения, така и относно движещите се превозни средства. Д.ието, осъществено от жалбоподателя Ж. М. Г. в качеството му на водач на МПС и изразило се в управление на автомобил, след употреба на алкохол, който обективен факт е категорично доказан по делото, безспорно сочи поведение от негова страна, което е в пряк разрез и в отклонение от императивната забрана за това, установена в нормата на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Неизпълнението на това задължение е съставомерно като административно нарушение, съгласно административнонаказателния състав на чл. 174, ал. 1 от ЗДвП. Такава именно правна квалификация е дал и АНО и

тя е правилна. Забраната, установена в закона е изрична, пряко произтича от първата от цитираните разпоредби (чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП) и водачът е длъжен да не управлява автомобил след употреба на алкохол или друго упойващо средство. Редът, по който е установена концентрацията на алкохол, начинът за това са съобразени напълно с чл. 174, ал. 4 от ЗДвП и съответно изискванията на Наредба № 1 от 19.07.2017 година за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от Министъра на здравеопазването, Министъра на вътрешните работи и Министъра на правосъдието. Изследването е извършено от служител на МВР. Разпитаните по делото свидетели – полицейски служители, описват този процес, включително и разясняването на жалбоподателя на правата и процедурата във връзка с ползването на техническо средство, респ. възможността да даде кръвна проба и/или да бъде тестван с доказателствен анализатор за установяване наличие, респ. липса на алкохол в кръвта му, включително възможността да откаже да бъде изследван за наличие на алкохол (ето защо наведеното в открито съдебно заседание в тази насока възражение от адвокат М. е неоснователно). На жалбоподателя е издаден Талон за медицинско изследване, в който е посочена алкохолната концентрация в кръвта му. Той не се е явил и не е дал кръвна проба в указаното време, т.е. жалбоподателят приема показанията на техническото средство. Установената концентрация на алкохол в жалбоподателя в размер на 0.88 промила е доказана по надлежния ред. Последното обстоятелство, както вече бе посочено, е установено посредством техническо средство „Дрегер” 7510 като е установено завишено (над минимума) съдържание на алкохол в Г. (0.88 промила). В тази си конкретно цифрова стойност, същата надвишава минимално установената – 0.5 промила, за съставомерността на Д.ието. Изследването е извършено по начин, предвиден в закона, поради което и Съдът приема посочената в него алкохолна концентрация за несъмнено доказана. В този смисъл жалбоподателят е управлявал автомобил след употреба на алкохол. Употребата на алкохол е недопустима при управление на МПС съгласно цитираната вече разпоредба на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. Поради което и Съдът прие, че е налице съставомерно Д.ие по посочения текст, при безспорно доказани обективните признаци на изпълнителното Д.ие и авторство. Отделно от това съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно

съставените Актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая Съдът намира, че констатациите от АУАН се потвърждават по несъмнен и категоричен начин от събраните по делото доказателства. Т.е. всички изложени данни водят до извода, че изложената в АУАН и НП фактическа обстановка е доказана по несъмнен начин. Както вече бе посочено, действително в НП не е посочена конкретната хипотеза на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, отнасяща се до настоящия случай, но в НП е направено достатъчно ясно описание на това нарушение и фактическите обстоятелства, при които е извършено, поради което не се е стигнало до неразбиране от страна на лицето за какво го санкционират, съответно не е нарушено по никакъв начин правото на лицето да организира и осъществи защитата си в пълен обем. Пред настоящия Съдебен състав е удостоверено по несъмнен начин, че на техническото средство към датата на нарушението има извършена периодична проверка и срокът на същата не е изтекъл.

Налице е и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят Ж. Г. е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Интелектуалният и волевият елементи на умисъла, пряко се извеждат от обективните му действия. Същият е следвало да прецени, че не следва да управлява МПС след употреба на алкохол. Субективно, жалбоподателят е имал формирана ясна представа в съзнание си, че управлява МПС след консумация на алкохол. Поради изложеното, липсва каквото и да е правно основание за друг различен правен извод, освен този, че напълно правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя Ж. Г..

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - съгласно Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 година по тълк.н.д.№ 1/2005 година на ВКС, преценката „маловажност на случая” подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверка за законосъобразност на преценката на чл. 28 от ЗАНН. Преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент

от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното Д.ие не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай, според Съда. И това е така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат (, а напротив, целта е предотвратяване на такъв) и тъй като се касае за нарушение, засягащо изключително важни обществени отношения - безопасността на движението по пътищата, т.е. налице е неправилно отношение към обществените отношения, произтичащи от разпоредбите на ЗДвП и по-конкретно незачитане на установените правила за движение по пътищата, за управление на МПС при и по установения ред. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН. Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 от ЗАНН за съответстваща на закона.

Съдът е провел пълно доказване на фактите от значение за административнонаказателното обвинение и делото, на които жалбоподателят не се е противопоставил и не е посочил доказателства за тяхното оборване.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Както вече бе посочено АНО правилно е квалифицирал нарушението и правилно е приложил съответната административнонаказателна разпоредба на ЗДвП, като се е съобразил с разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН.

Съгласно чл. 174, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта, установена с химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух над 0.8 на хиляда до 1.2 на хиляда, включително, се наказва с „Глоба” в размер на 1 000 лв. и с „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 12 месеца. Т.е. санкционната норма правилно е приложена от наказващия орган като относима към процесния

случай, тъй като предвижда санкция за водач, който управлява МПС след употреба на алкохол.

Административните наказания за нарушението, визирано в НП са правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размери, индивидуализирани в предвидените от закона такива – фиксирани за посочените размери. Правна възможност за намаляване на наложените административни наказания не съществува, предвид фиксирани те размери на санкциите, поради което по пряк аргумент от закона липсва основание за определянето им под тези минимум. Така наложените с обжалваното НП административни наказания, Съдът намира за необходим и за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

В съответствие с чл. 6, ал. 1, т. 1 от Наредба № Из-2539 на МВР правилно са отнети 10 контролни точки, тъй като за управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда до 1.2 на хиляда, включително, установена по надлежния ред, е предвидено да се отнемат 10 контролни точки.

Действително в НП не е конкретизирането по коя нормативна разпоредба се налага санкцията отнемане на контролни точки от талона, но това не представлява съществено процесуално нарушение. В АУАН и НП ясно е описано извършеното в случая нарушение, а именно управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 промила, а именно: 0.88 промила, установена по надлежния ред, както и точно е посочена санкционната разпоредба – чл. 174, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, а в чл. 6, ал. 1 от посочената Наредба е предвидено, че за нарушения на ЗДвП на водачите на МПС се отнемат контролни точки, както следва: т. 1 - за управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда до 1.2 на хиляда, включително, установена по надлежния ред (чл. 174, ал. 1 от ЗДвП) – 10 контролни точки. Следва да се отбележи, че отнемането на контролни точки не е санкция, която подлежи на самостоятелно обжалване, а фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна (по отношение на водачите) и информационно-статистическа (от гледна точка на контролните органи) функция. При отнемане на контролни точки съответният

административен орган действа в условията на обвързана компетентност, като поведението му задължително следва факта на налагане на наказание за извършено нарушение. Отнемането на контролни точки няма самостоятелен характер и действията на административния орган по отбелязване на отнемането им е в зависимост от наличието на влязло в сила НП и наложеното с него наказание. С влизане в сила на НП, се отнемат и предвидените контролни точки (по аргумент от разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение). В този смисъл е Решение № 176 от 15.03.2018 година, постановено по КАНД № 25/2018 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Цветомира Д. и др.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 5 и ал. 9 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно НП № 22-1253-000758 от 07.06.2022 година на Началник на сектор „ПП” при ОДМВР – Хасково, с което на Ж. М. Г. с ЕГН ***** от град ***** за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 1 000 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 12 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година на МВР са отнети 10 контролни точки.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____